

31. fejezet - A kriptá

Néhány perccel éjfél előtt Harry útra készen lépett az előtérbe. Piton már várta. A férfi a tőle megszokott éjfekete talárt és szokásos, mogorva arckifejezését viselte.

- Mit cipelsz abban? - mutatott a fiú vállán keresztbevetett tarisznyára.

- Mindent, amire szükségem lehet éjjel egy temetőben, egy körözött volt halálfaló társaságában - vetette oda ellenségesen Harry.

- Ne szórakozz velem, Potter! Tudnom kell, mit forgatsz a fejedben! Nem akarok kellemetlen meglepetéseket. - A férfi áthatóan a fiú szemébe nézett. - Ha nem számíthatok rád, itt maradsz.

Harry szó nélkül kinyitotta a feneketlen tarisznyát, és sorra kipakolta a tartalmát a Piton által egy pálcaintéssel elővarázsolt asztalkára.

- Ezt, gondolom ismeri - emelte ki először az apjától örökölt láthatatlanná tévő köpenyt. - Ebben mindig van ivóvíz - vette elő a kifogyhatatlan kulacsot. - Ennek a párja pedig Ginnynél van - tette mellé az oda-vissza ikertükröt. A kis intarziás dobozba zárt bájitalkészlet következett.

- Ez honnan van? - villant fel Piton szeme amint meglátta.

- Karácsonyra kaptam Aberforthtól - felelte Harry. Amint tekintete a férfi arcát fürkészte, valami szöveget ütött a fejébe. - Ugye maga készítette a speciális bájitalokat?

Piton csak röviden biccentett egyet.

- A vérpótlót, a láz- és a fájdalomcsillapítót már elhasználtam - tette hozzá zavartan.

- Ki sebesült meg? - vont a fel kérdően a szemöldökét a bájitalmester.

Harry komolyan, és kissé értetlenül viszonzta a pillantását.

- Maga.

- Holnap kapsz helyette másikat - felelte kurtán Piton, és elfordult, hogy leplezze meglepettségét. Intett, hogy folytassa a pakolást.

- Kész van - tárta szét a kezeit Harry. A bájitalmester elé tartotta a nyitott szájú táskát, aki ellenőrzésképpen belenyúlt, és meglepetésére majdnem vállig merült a tarisznya mélyébe.

- Nem rossz. Van még valami, amiről tudnom kell?

Harry felhúzta talárját a bal karján és a pulóver ujjá alól kivillantotta a jin-jang motívummal díszített karkötőt.

- Ezt Hermione készítette, és vészjelzésre szolgál. Pálcaérintésre a fekete jel riadót fúj a barátaimnál lévő többi karkötőnek, a fehér jel pedig a vészhelyzet végét jelzi. A talárom a Weasley Varázsvicc Vállalat terméke, akárcsak a tarisznya. Védelmet nyújt a gyengébb átkok és rontások ellen.

- Csak ennyi? - Piton hangjából süttött a cinizmus.

Harry habozott egy pillanatig. Ginny medálja nem tarozik senki másra, ebben biztos volt. Végül elővette a tartalék pálcáját.

- Ez édesanyámé volt.

A varázsló tekintete kiismerhetetlenné vált, ahogy a vékony pálcára szegezte a tekintetét. Intett, hogy pakoljon vissza és maga előtt összefont karral figyelte Harryt, amint nekilát.

- Nem tudom eldönteni, hogy kezd megjönni az eszed, ez mind Mordon hatása, vagy egyszerűen paranoiás vagy.

Harry még viccnek is tarthatta volna a megjegyzést, ha nem Perselus Piton szájából hangzik el.

A házból kilépve ugyanolyan ragyogóan csillagos ég fogadta őket, mint amikor előző éjjel megérkeztek. A hold még nem kelt fel, és Harry azt kívánta, bárcsak láthatná ezt a helyet egyszer ragyogó napfényben is. Nagyon szép lehet, ha már egyszer Napos-dombnak hívják. Nem hitte azonban, hogy egyhamar sok kerülhet ilyesmire.

Az első bokrokig gyalogoltak. A hoppanálási pontot egy lapos, szürke kő jelezte. Piton szó nélkül megragadta a karját, és magával rántotta a fiút ismeretlen úti céljuk felé.

Amikor körülnéztek egy földúton álltak, látszólag távol a lakott területektől. Az út a távolban húzódó sötét vonalnak látszó faszor felé vezetett. Szótlanul gyalogoltak. Sehol semmi nem mozdult a néma éjszakában. Kisvártatva feljött a hold vékony sarlója, és fényével ezüstös derengésbe borította a vidéket. Végre kirajzolódott előttük a fákön túl húzódó magas kőfal.

Ahogy közeledtek egyre kivehetőbbé vált a szobrokkal díszített, faragott kőoszlopokkal tarkított kőkerítés. Hatalmas kovácsoltvas kapuszárnyai magasra tornyosultak előttük. A kapu felett átívelő boltív tetején egy kiterjesztett szárnyú holló szobra trónolt.

A bájitaltantanár egy pálcaintéssel előhívta ragyogó fehér patrónusát. Valamit mormogott magában, mire a holló felröppent, egyenesen a fémmadárra. Kiterjesztette fénylő szárnyait, amitől úgy festett, mintha a másik csak a fénylény árnyéka lenne. A kapu egyszer csak megrezdült, és szárnyai lassan, hangtalanul feltáruultak. A patrónus elenyészett az éjszakában.

- Járt már itt? - faggatta a férfit Harry.

- Tegnap éjjel körülnéztem - felelte kelletlenül Piton, és megindult az eléjük táruló parkon átvezető ösvényen.

Ezüstös fényben fürdő hatalmas kúria terpeszkedett a park túlsó végében. Piton rövidesen letért az útról, és a legközelebbi fák felé indult. Széles ívben megkerülve eltávolodtak az épülettől, melynek sötét ablakai feketén ástottak az éjszakába. Harry egyre inkább úgy érezte, mintha árgus szemek figyelnék őket a sötétségéből.

- Lakik itt valaki?

- Csak a Prince-család maradéka: az unokaöcsém és a felesége. Ők nem sok vizet zavarnak. Mivel azonban két család ősi varázslatai is őrzik a házat, jobb, ha óvatosak leszünk.

Már jó ideje gyalogoltak, amikor egy fás ligeten átvágva megpillantották valódi céljukat. Magányos, robosztus épület állt előttük egy újabb kőfallal körülvett, elhagyott sírkert közepén. A bejáratnál ezúttal is egy hollószobor ült a vaskapu tetején. Harry már meg sem lepődött, amikor megisméltődött a külső kapunál lejátszódott jelenet. Piton ismét előhívta a hófehér hollót, ami ezúttal is megnyitotta számukra az utat. Itt is gond nélkül átjutottak.

- Hogyhogy eddig semmilyen ellenállásba nem ütköztünk? - fordult a férfihez Harry.

- Speciális vérségi bűbáj védi a kapukat. Mivel kevés egyenes ági rokon él, úgy látszik, biztonságban érzik magukat.

- Magának ezért holló a patrónusa?

- A kérdésed tudatlanságra utal - húzta el a száját a varázsló. - Senki nem választhatja meg a patrónusa alakját. Ha más formája lenne, akkor is beengedne, mert a patrónus megidézője lényének lenyomatát hordozza.

Harry ámulattal hallgatta a magyarázatot. Még a sértések is leperogtek róla a meglepetéstől. Erről eddig sehol sem olvasott. Ismét ráébredt, hogy mennyivel többet tud nála a férfi, bármilyen mágiaterületről legyen is szó.

A síremlékekkel és felismerhetetlenné kopott kőtáblákkal tarkított sírkerten át a Prince-család kriptája felé haladtak. Harry szemügyre vette a baljós hangulatú, ablaktalan, kör alakú, gömbkupolás épületet. A bejáratot egy legalább három méter magas, fehér márványból csiszolt ajtó zárta le. Falai ezüstösen derengtek a holdfényben.

Ahogy közeledtek, Harry egyre nyomasztóbbnak érezte a helyet. A temető éjszakai hangulata, és Piton cinizmusa eleve feszélyezték, de úgy érezte, lesz itt még más kellemetlenségük is.

Piton először figyelmesen körüljárta az épületet, azután alaposan megvizsgálta a bejáratot. Pálcája egyik intése nyomán az ajtó előtt halvány, kékes fényt sugárzó, áttetsző fal jelent meg.

- Olyan, mint egy erőtér a mugli fantasztikus filmekben - jegyezte meg Harry.

- Bizonyára. Nekem sokkal inkább a halálfalókat átengedő, ám másokat kizáró sötét varázslat jut róla az eszembe - fintorgott a varázsló.

- Hogyan fogunk bejutni? - faggatta tovább a fiú, mire kapott Pitontól egy lenéző pillantást.

Harry erőt vett magán, és Hermionéra gondolt. Ha a lány most itt lenne, bizonyára félretenné ellenérzéseit, és azon igyekezne, hogy minél többet tanuljon ettől az embertől. Akárcsak ő a Félvér Herceg könyvéből annak idején. Mély lélegzet vett, és a férfihez fordult.

- Piton professzor!

- Mit akarsz? - kérdezte türelmetlenül.

- Ha már magával hozott, és valóban segíteni akar nekem, jó lenne, ha tanítana közben. - Nehezebbre esett kinyögni, de ahogy kimondta, valahogy sokkal jobban érezte magát. Még maga előtt is nehéz volt beismernie, hát még a férfi előtt, hogy szüksége van különleges képességeire és kiemelkedő tudására.

Piton arcán az elégtétel, a meglepetés és az értetlenség futott át, ám nyomban úrrá lett arcvonásain.

- Elmagyarázhatná, mit és miért tesz... - tette hozzá valamivel halkabban Harry.

A bájitalmester mélyen az övébe fürta tekintetét, de ő állta a pillantást. A másik mogorván fűjt egyet, de végül beadta a derekát. Tárnyilagos hangon magyarázni kezdett.

- Ezek a gátló terek úgy vannak megalkotva, hogy csak egy bizonyos kritériumnak megfelelő ember haladhat ár rajtuk. Van, amit meg is szüntethet, aki megfelel ezeknek, de olyan is van, amit csak az törhet meg, aki megalkotta. Ha más akar bejutni, nem sok esélye van. Ráadásul, illetéktelen behatolási kísérlet esetén legtöbbször riasztanak valakit. Ha szerencsénk van, már nincs az élők sorában akinek a vészjelzés szól. Ha mégis működik, akkor is van időnk felkészülni a látogatókra. A ház aránylag messze van, és hoppanálni nem lehet a birtok területén.

- Mi a következő teendő? - szegezte neki a kérdést Harry.

- Egy patrónus ilyenkor is jó szolgálatot lehet. A testi épséged veszélyeztetése nélkül kiderítheted, átenged-e a fal.

Piton ismét megjelenítette a hollót, és akárcsak üzenetküldéskor, néhány latin szót suttogott maga elé.

- *Transeo Murus!*

A fénylény kecsesen átsuhant a derengő falon.

- Te jössz!

Harry egy nonverbális *Expecto Patronum* varázslattal előhívta ragyogó szavasát, és pontosan követte Piton tetteit. Utasította a patrónust, hogy menjen át a falon. A szarvas engedelmesen nekirugaszkodott, hogy egy kecses szökkenéssel áthatoljon rajta, ám amint hozzáért a falhoz, elenyészett a derengésben.

Piton felemelte a kezét, és ujjai hegyével először megközelítette, majd amikor nem történt semmi, megérintette a halványan fluoreszkáló falat. A keze könnyedén áthatolt rajta, s ebben a pillanatban lassan maguktól feltáruultak a kriptá hatalmas ajtószármái.

- Úgy tűnik, ismét a vérségi kötelék az, ami megnyitja az utat. Itt maradsz, Potter, és örködsz, amíg visszatérek.

- Mit tegyek, ha történik valami?

- Legyen kéznél a köpenyed, és ha bármi történik, azonnal hagyd el a birtokot! Ha kőfalon átjutottál, hoppanálj a Roxfortba, aztán küldj egy patrónust Aberforth-nak! Ő tudni fogja, mit tegyen.

A férfi megfordult, és eltűnt a sötétben ásitó nyílásban.

Harry várt, ám ahogy teltek a percek, egyre nőtt benne a feszültség. A hold sarlója lassan haladt az égen, és már éppen kezdett belefásulni a nehéz csendbe, amikor egyszer csak hangos dörrenés hallatszott a föld alól.

Ez nem külső támadás - futott át rajta a gondolat.

Ösztönösen a halványan fénylő erőtér felé vetette magát. Meglepetésére keze akadálytalanul átjutott rajta, és semmi különöset nem érzett. Gondolkodás nélkül nekiugrott, és eltűnt a kriptá belsejében.

Odabent szinte kézzel fogható sötétség vette körül.

Remélem, nem vagyok a rokona... - gondolta idegesen Harry, miközben nekilátott, hogy megnézzé hova is került.

Pálcája fényénél körülnézve tekintete körbefutott a helyiség falain. Az első pillanatban, majdnem hanyatt esett az ijedségtől. Minden felületet a falból elődomborodó arcok borítottak, melyeket ijesztővé torzított a rájuk vetülő fény. Néhány pillanatba telt, mire rájött, hogy nem azok mozognak, csak remegő kezében tartott pálcájának imbolygó fénye kelti ezt a hatást. Mindegyik arc alatt nevek és évszámok sorakoztak. Nagy nehezen elszakította tekintetét róluk, és a tetem közepét elfoglaló csigalépcsőre pillantott, mely a föld mélyébe vezetett. Odalentről velőtrázó sikolyok hallatszottak fel. Harry habozás nélkül megindult lefelé.

A lépcső aljához érve szinte bezuhant egy tágas föld alatti csarnokba. Valamivel távolabb, Harrynek háttal ott állt Piton, egy hatalmas kőből faragott szarkofág mellett. A férfi mozdulatlanra dermedve tűrte amint egy szemmel követhetetlen sebességgel száguldozó kísértet keresztül-kasul suhant mozdulatlanra dermesztett testén. A szellem vijjogva, sikítva örjögött. Kárt tenni ugyan nem tudott a férfi fizikai testében, de Harry pontosan emlékezett rá, milyen undorító érzés, amikor egy kísértet asztrálteste áthalad a rajta. Pálcáját előreszegezve távolabbról megkerülte őket. Elszörnyedt amint meglátta a mozdulatlanságra kárhözhatott Piton halottsápadt arcát. Láthatóan kínzó fájdalomként gyötörte a viszolygás és a tehetetlenség.

Mivel a cikázó szellem Harryről tudomást sem vett, gyorsan felidézte magában a Véres Bárónál alkalmazott kísértet bénító varázslatot. Megfontoltan célzott, és elkiáltotta magát:

- *Vincio Umbrae!*

Akárcsak legutóbb, most is előtűnt a furcsán áttetsző, szellemszerű ködfonadék, ami pillanatok alatt tetőtől talpig szorosan az áttetsző testre tekeredett. A szellem hiába próbált küzdeni ellene. Miután tetőtől talpig befonta és megbénította a varázslat, ráébredt, hogy nincs esélye a szabadulásra, így jobb híján fülsértő hangon ismét sikoltozni kezdett.

- Mit tettél velem, te átkozott féreg! Azonnal szabadíts ki! Hogy mersz kezdet emelni rám!?

Harry, figyelemre sem méltatva a kísértetet, Piton felé fordult, és feloldotta róla a bénító varázslatot. A férfi támolyogva lélegzett néhány mélyet, rendezte arcvonásait, és gyorsan összeszedte magát.

A sikoltozást hamarosan felváltotta a fülsértő méltatlankodás, amit úrinőhöz méltatlan hangvételű káromkodás követett.

- Jól van, uram? - fordult a varázslóhoz Harry, mint aki meg se hallja a szellem zajongását.

- Te hogy kerülsz ide? - mordult rá.

- Robbanást hallottam... Aztán... a varázslat valamiért engem is átengedett.

- Ezt hogy csináltad? - kérdezte a varázsló, mialatt lassan körüljárta a mozdulatlan, de igencsak fülsértő kísértetet.

- A Véres Bárónál is ezt a varázslatot alkalmaztuk. Alkalom adtán megmutathatom. - Harryt szinte eufórikus érzéssel töltötte el, hogy végre ő is tud valamit, amit a másik nem, de igyekezett magában elfojtani az örömkítőrést. Ennek nem most volt itt az ideje.

Ahogy körülnézett, némi omladékot látott a lépcső aljában a földön.

- Mit történt itt?

- Ne nyúlj semmihez! Tele van minden mágikus csapdákkal. Az egyiket csak úgy lehetett hatástalanítani, hogy egy csalival beindítottam. - Piton kezével a romhalmaz felé intett.

- Milyen csalival?

- Még mindig nem sejtet, mennyi mindenre jó egy patrónus? - felelte cinikusan a bájjalmester. - Sajnos ezzel együtt felriasztottam az én kedves drága nagyanyámat is - tette hozzá annyi gyűlölettel, ami még Harryt is meglepte. - Bemutatom a néhai Mrs. Eleonora Eileen Prince-t.

- Nem mondhatnám, hogy örvendek a találkozásnak - morogta maga elé a fiú. Igyekezett szemügyre venni az áttetsző lényt, legalábbis amennyire a fonadéktól ez lehetséges volt.

Az idős asszony hosszú, rengeteg csipkével díszített abrónchos ruhát viselt. Nyakában, csuklóján és ujjain temérdek ékszer sorakozott. Fülében súlyos, apró kövekkel kirakott függők lógtak. Szigorú, villámokat szóró szemei vadul villogtak feléjük. Haja feltornyozott, fonott kontyba volt feltűzve, magas homlokú, hosszú orrú, keskeny, hosszúkás arca alul hegyes állban végződött. Felnyársaló tekintete Piton diákrigató pillantását idézte. Harry előtt felrémlt az iskolai évkönyvben talált fénykép a férfi anyjáról, Eileen Prince-ről, ami alapján valóban észrevehető volt közöttük némi hasonlóság.

- Átkozott tolvajok, betörők, banditák! Pusztuljatok innét! Takarodjatok, ti mocskok... - ordította, ahogy a torkán kifért.

Piton egy könnyed pálcamozdulattal némitó bűbajt szórt rá, amitől végre csend lett.

- Ezt az ékszeret keressük? - kérdezte Harry, ügyet sem vetve az idős asszony a néma átkozódására.

- Nem. Amilyen sznob volt, az ereklyét még az életénél is jobban féltette, ezért csak ritka alkalmakkor viselte - húzta el a száját a férfi. - Úgy hallottam, akkor ütötte meg a guta, amikor a születésem hírére meghallotta. Természetesen nem az örömtől... Nem tudta elviselni, hogy az egyetlen leánya egy félvér unokának adott életet. - Úgy tűnt, Piton legszívesebben itt helyben megfojtaná Mrs. Prince-t, ha már nem lenne már régen halott. - Ez a maskara feltehetőleg csak a mindennapi toalettje volt. Az ékszeret feltehetőleg éppen nem viselte.

Úgy tűnt, a kísértet végre felfogott valamennyit a beszélgetésükből, mert abbahagyta a tátozást, és kevély, kárörvendő tekintettel kezdte mérgetni őket.

- Feloldjam róla az átkot?

- Csak, ha muszáj lesz. Előbb körülnézünk, és közömbösítünk minden veszélyforrást, azután megkeressük, amiért jöttünk.

A szellem dölyfös tekintetének keresztüzében nekiláttak, hogy felmérjék a helyiséget.

A csarnok falait itt is körös-körül kőből faragott, falból elődomborodó arcok borították. Mindegyik alatt márványtábla hirdette nevét, rangját és halála évét. A Prince-család felmenői nyugodtak itt évszázadok óta. A terem közepén lévő emelvényen álló egyetlen kőszarkofág azonban teljesen más jellegű volt. Körös-körül dúsan televesték különböző domborművekkel. Oldalainak minden lapján körbefutva, egymásba fonódó indák tekeregték körül a Roxfortban oly sokszor látott hollós címerpajzsot. A felső kőlapot keretező fonatok pedig egy életnagyságú női domborművet öleltek körül. A kemény tekintetű, energikus, királyi tartású nő még kőbe vésve is határozottságot sugárzott. Ruhái gazdagon hímzettek voltak, ujjait gyűrűk díszítették, nyakát több sornyi nyakék fogta körül. Fülében szépen metszett, egy darab kristályból csiszolt függőt viselt, jobb karján pedig éles csőrű hollót tartott, a solymászokhoz hasonló testtartással. Kissé idealizált vonási ellenére azonnal felismerték benne a néhány méterrel odébb mozdulatlanúságra kárhoztatott Mrs. Prince fiatalkori mását.

Piton óvatosan közelebb lépett, hogy megvizsgálja a kőkoporsót. Amint pálcája a kőszarkofág fölé ért, a dombormű karján ülő kőmadár megelevenedve felröppent, és mint a villám lecsapott a férfi pálcát tartó karjára. A varázsló sikeresen elkerülte az éles karmokat, azonban a hegyes csőrű holló máris a szemei felé száguldott. Piton nem vesztette el a lélekjelenlétét. Harry számára ismeretlen varázsigéket mormolt, miközben pálcája szélesebben lötte támadója felé az apró villámokat, melyek minden találatnál darabokat tördeltek le a holló testéből. A padlóra hullva a leesett darabok kötörmelékke és porrá váltak. Néhány lövéssel végül sikerült a madarat maradéktalanul elporlasztani.

- Remélem ez volt az utolsó játékszere - vetette oda a férfi, és Harry nem volt biztos benne, hogy neki vagy Mrs. Prince-nek szolt a kijelentés. A kísértet felé pillantva azonban borsózni kezdett a háta, és kirázta a hideg. Az asszony arcán fensőbbiségek és kegyetlen mosollyal meresztgette a szemeit. Úgy festett, mintha színházban ülne és várná a főhős drámai halálának bekövetkeztét.

- Vigyázzon! Biztos, hogy tartogat még valamit - figyelmeztette a varázslót, aki közben ismét a szarkofágot vette szemügyre. Harry is közelebb lépett, hogy megnézzék, mit talál vajon a kőholló helyén. Egy apró fekete lyuk volt pontosan a karon ülő madár sötét sziluettjének közepén. Mire felfogta a látványt, hirtelen szédülés vett rajta erőt. Még hallotta, hogy Piton valamit varázsol, azután minden elsötétedett előtte.

Arra eszmélt, hogy keserű ízt érez a szájában. Nehézkesen nyelt egyet, és fintorogva kinyitotta a szemét. Az egyik sarokban feküdt, és bájitalmester hajolt fölé egy kis üvegcsével a kezében.

- Lélegezz mélyeket Potter, hogy hamarabb kiürüljön a szervezetedből a mérgező gáz.

- Mi történt?

- A következő védelmi vonal egy gyorsan ható kábító gáz volt. Ha elég ideig lélegzed be, talán meg is ölt volna.

- Magára hogyhogya nem hatott?

- Évtizedek gyakorlata kell hozzá, Potter, hogy akár egy szagmolekulából megérezze az ember, mivel áll szemben. A legegyszerűbb ilyenkor gyorsan végrehajtani egy buborékfej bűbajt, amíg kitaláljuk a továbbiakat.

- Tehát nem csak trágyagránátok ellen jó - jegyezte meg halkán Harry.

- Szedd össze magad, mert most valóban szükségem lesz a segítségedre! - húzta el a száját a férfi, és otthagya.

Harry feltápáskodott a kényelmetlen testhelyzetből, és követte a varázslót a kőszarkofág felé. Óvatosan vette a levegőt, bár egyértelmű volt, hogy a gáz időközben eloszlott, vagy Piton semlegesítette.

- Semmilyen varázslattal nem lehet elmozdítani a fedőlapot. Meg kell próbálnunk erővel - magyarázta a férfi.

- Hogyan? Szörnyű nehéz lehet.

Piton egy kis fiolát nyújtott felé.

- Ez egy erősítő bájital, ami néhány percre megtöbbszörözi az izomerőt.

Mindketten egy hajtásra lehajtották a fiola tartalmát.

Harry a pocsk íztől émelyegve elfoglalta a helyét. A kőkoporsó két végében állva, megragadták a simára csiszolt záró fedelet, hogy félretolják. Minden erejükkel tolni kezdték a nehéz márványlapot. Abban a pillanatban, amikor végre sikerült megmozdítaniuk, a körben futó indák és girlandok szövvénye megelevenedett, és megindult felfelé a karjaikon, hogy a hívatlan sírablókat örökre a büntett színhelyéhez láncolja. Teljes erejüket megfeszítve, éppen az utolsó pillanatban sikerült kitépniük magukat az abroncsként rájuk feszülő folyondár karmaiból.

- Még szerencse, hogy hat az erősítőszere - nyögte Harry, ahogy lerogyott a megkönnyebbüléstől.

A szövevény lassan visszasimult a kőlapra, és mintha mi sem történt volna, újra keretbe foglalta Eleonora Eileen Prince domborművét.

- Megpróbáljuk még egyszer?

- Több adag ital nincs nálam jelenleg. Ha elmúlik a hatása, és nem tudunk kiszabadulni, itt ragadunk. Mászt kell kitalálni. - Piton gondterhelten nézegette a szarkofágot, aztán a mögöttük lebegő kísértethez lépett. Harry követte.

- Ha nem jött volna rá eddig, Perselus Piton vagyok, Eileen fia. - A szellem gyűlölettel forgatta a szemét, de a férfi zavartalanul folytatta. - Tudnom kell, hogy a helyén van-e Hollóháti Hedvig öröksége, a kristály fülöngűgő.

A szellem továbbra sem tűnt együttműködőnek. Piton legyintett, és ismét hátat fordított neki, hogy más megoldás után nézzen.

Talán nekem is meg kellene próbálnom - gondolta Harry. Előrelépett és a kísértet felé fordult.

- Ha megvan az ékszer, akkor sem visszük el innen, csak meg kell vizsgálnunk. Utána elmegyünk.

A néhai Mrs. Prince átható tekintettel méregette őket. Sütött belőle a gyűlölet.

Harry úgy gondolta eljött a blöff ideje, végül is ami a Véres Bárónál bejött, itt is megér egy próbát.

- Tanulmányoztam a kísértetek elleni bűbájokat, és van még néhány meglepetés a tarsolyomban. Ha nem működik együtt velünk asszonyom, biztosíthatom róla, hogy szívesen kipróbálom őket magán. Vagy egyszerűen csak itt hagyjuk néhány évszázadra megkötözve. Öntől függ.

- Ne törd magad, Potter! - fordult hozzá Piton, aki rögtön bekapcsolódott a játékba. - Hagyjuk így, és menjünk. Ha nincs már itt, ügyis megtaláljuk máshol. Ha itt van, és megátkozták egy Sötét Átokkal, akkor a drága nagyanyám ügyis csak egy förtelmet őrizget évek óta. Meg is érdeml!

Az áttetsző asszony tekintete kétségbeesetten rebent egyikükről a másikra. Végül a plafonra emelte a tekintetét, és lassan lehunyta pilláit a megadás jeleként.

Piton levette róla a némitó varázst, és intett Harrynek.

- Ha segítségünkre lesz benne, hogy megvizsgálhassuk a kristályfüggőt, akkor szabadon engedem - jelentette ki a fiú.

- Mit keresel itt, ha nem rabolni jöttél, te félvér fattyú? - sziszegte a kísértet Harryre ügyet sem vetve, a bájitalmester szeme közé.

- Látnom kell az ékszert!

- A családi hagyomány szerint semmi közöd hozzá! Mire kell neked?

- Feltételezzük, hogy valaki egy sötét varázslathoz akarta felhasználni. Ha így van, egyedül mi törhetjük meg rajta az átkot.

- A kőkoporsó tetejét csak én tudom leemelni anélkül, hogy megbilincselnének, vagy megfojtaná az indák - hangoztatta az asszony nem titkolt büszkeséggel a hangjában.

- Magánál volt a fülbevaló, amikor a sírba helyezték a testét? - faggatta tovább a varázsló.

- Természetesen, hiszen senki másnak nem volt joga rá a családban, hogy viselhesse - hangoztatta pökhendin a szellem.

- Volt egy lánya is - Piton keserű hangú célzására az asszony csak felvonta a szemöldökét.

- Nekem nincs leányom. Csak addig volt, amíg úgy nem döntött, hogy semmibe veszi családjunk hagyományait - keserűen felnevetett. - Rádásul mire ment vele? Az a mugli csak megkeserítette az életét. Egy korcs fattyat nemzett neki! Mindent magának köszönhet!

- Az anyám nem sokkal élte túl magát. Ha lett volna kihez fordulnia, nem lett volna olyan pokoli sorsa, amelyet soha nem érdemelt meg - sziszegte a férfi. - Az a mugli végül megölte őt!

Harry megrökönyödve hallgatta a szövevényt. Hogy Piton apja megölte volna az anyját? Megrökönyödve nézte a kővé merevedett arcvonású férfit.

Ez rettenetes... - gondolta, de ennél tovább nem jutott, mert a varázsló hátat fordított a kísértetnek, és odaszólt neki.

- Bénítsd meg újra! Úgysem vesszük hasznát.

Harry tétován emelte a pálcáját, de az asszony megállította.

- Várj fiú! Segítetek!

- Nincs szükségem a szánmára - vetette oda neki Piton.

- Nem azért teszem - hánytotta el fensőbbes arckifejezéssel a néhai Mrs. Prince. A szarkofághoz suhant, megállt az egyik hosszanti oldalánál és áttetsző kezeit a márványlapra helyezte.

- Ha valóban segíteni akar, akkor lásson neki! - utasította Piton a nőt, gyűlölettel teli hangon. Az asszony lenézően végigmérte, és finoman meglökte a kőkoporsó tetejét. A súlyos kőlap könnyedén elmozdult, felfedve, amit hosszú évek óta őrzött. A kísértet arrébb lebbent és hátat fordított.

- Nem akartam, hogy bárki valaha is így lásson - morogta fintorogva.

Piton a kőkoporsó mellé lépett, és a mélyébe tekintett. Harry habozva követte. Lélegzetét visszafojtva vette szemügyre a tartalmát, ugyanis odabentről dohos, állott, bűzös levegő szállt a helyiségre.

A belsejét foszladozó, poros, valaha bizonyára fehér selyem borította. Csipkével és ezüst hímzéssel díszített ünnepélyes ruhába bújtatott, dúsan felékszerezett, összeaszott test feküdt előttük. A száraz, hűvös léghuzattól mumifikálódott alak láttán Harryt viszolygás fogta el. Igyekezett arra koncentrálni amiért jöttek, és tekintetével a fejet vette szemügyre. A koponyára ráfeszült a megszáradt bőr, mely alól már minden hús eltűnt. Fülei is összeaszott

bőrredők voltak csupán. A csodával határos módon, jól láthatóan ott függött a fej két oldalán a keresett ékszerpár. Hollóháti Hedvig hagyatéka.

Piton megvizsgálta a pálcájával, és elégedetlenül fújta egyet.

- Ez csak illúzió! Az eredeti nincs itt!

Harry értetlen tekintetét látva, kezével benyúlt a sírba. Ujjai ellenállás nélkül áthatoltak a két egy darabból csiszolt kristály fülönfüggőn.

- Micsoda!?! - kiáltotta magából kikelve Mrs. Prince kísértete. - Az nem lehet! Nem tehet!

Ezúttal elkeseredésében éktelenül sikoltozva cikázott ide-oda, amíg unokája rá nem förmedt.

- Csendet, vagy újra elnémítom!

Az asszony mozgása egyszer csak lelassult, és szinte összerogyott a levegőben. A látvány egyszerre volt komikus és megrendítő. Mindketten mellé léptek.

- Mrs. Prince, mondja el, miről beszél? Más is kereste ezelőtt az ékszert?

- Az már nagyon régen történt. Úgysem változtat semmin - sópáncodott a nő kiábrándult hangon.

- Téved. Mi vagyunk az egyetlenek, akik segíthetnek megtalálni - győzködte Harry. - Aki elvitte, egy nagyon veszélyes sötét varázslathoz akarta felhasználni az örökségét. Ha megtaláltuk és megtörjük rajta az átkot, visszahozzuk önnek. Megígérem - vigasztalta Harry a láthatóan összeroppant asszonyt, ami elég furcsa érzés volt, tekintettel arra, hogy egy kísértetbe igyekezett lelket önteni.

- Majdnem tizennyolc évvel ezelőtt történt. Az egyik hideg téli éjszakán egy idegen behatolása riasztott fel. Nem tudom, mi módon jutott át a kapukon, de észleltem, ahogy áttört a vérségi védőfalán. Amikor ráijesztettem, meg sem lepődött, csak felnevetett, és egy számomra mindaddig ismeretlen bűbájjal megbénított. Elviselhetetlen égető fájdalmat és teljes bénulást okozva kényszerített rá, hogy fedjem fel neki a családi ereklye helyét, és azt, hogy miképpen férhet hozzá. Mikor már nem vette tovább hasznomat, egyszerűen otthagyt a bejáratnál, és lement. Amikor visszatért, rám sem nézett, csak átlépett a védőfalán és távozott - mesélte a távolba meredve.

- Hogy nézett ki? - kérdezte Harry, bár sejtette a választ.

- Nem láttam az arcát, mert csuklya takarta. Sokszor próbáltam bármit felidézni róla, de semmire sem mentem. Pedig volt rá elég időm. Förtelmes hónapok teltek el, mire egyik pillanatról a másikra megszűnt rajtam az átkot.

A két varázsló elhülten nézett össze, miközben a meggyötört asszonyt hallgatták.

- Amikor végre újra tudtam mozogni, és elmúlt a fájdalom, nyomban átkutattam a kriptát, de semmi szokatlant nem tapasztaltam. Azt hittem, nem sikerült magával vinnie... Az én kezem mindenén áthatol, nem éreztem meg az illúziót...

- Ne féljen, mi megkeressük a tulajdonát - bízta Harry az összetört asszonyt.

- Ennyi év után nem hinném, hogy van remény. - Mrs. Prince lemondóan legyintett. Mint aki álmából ébredt, hirtelen furcsa tekintettel kezdte méregetni a fiút. - Te, ki vagy és hogyan jutottál be? Csak nem a dedunokám vagy?

- Nem, dehogy! - ellenkezett Harry, és ijedten rázta a fejét. - Még én sem értem, hogyan történt...

Piton meglegelte a helyzetet, és ingerülten a kísértetre förmedt.

- Zárjon vissza mindent, pontosan ugyan úgy, ahogy volt! Senki nem tudhat arról, hogy járt itt valaki, és arról sem, hogy eltűnt az ereklye. Csak így van esélyünk visszazerezni, és megtörni rajta az átkot.

- Így lesz - válaszolta az asszony. Hangjába új lelkesedés költözött az ígéretnek nyomán. - Várni fogok rátok! Ha visszahozod nekem, még azt is elhiszem, hogy nemesi családom vére nem vált vízzé benned!

Piton undorodva elfordult tőle.

- Hízélgéssel nálam nem ér el semmit. Ha megkeressük, azt nem a maga kedvéért tesszük. Az sem érdekel, mit gondol rólam. Viszont soha nem felejttem el, amit az anyámmal tettek!

Azzal sarkon fordult, és vissza se nézve, lobogó talárral felviharzott a lépcsőn. Harry kurtán elköszönt, és sietve követte a férfit. Piton a kijáratnál várta, és elgondolkodva bámulva a halványan derengő védőfalat.

- Látni akarom, hogy jutottál át!

- Nem tettem semmi különöset - védekezett Harry.

- Rajta! - vezényelte a férfi.

Harry ezúttal lassú mozdulattal kinyúlt a halvány erőtér felé. Jobb keze ismét akadálytalanul átjutott, majd utána lépve egész testével átlépett rajta. Piton rezzenéstelen tekintettel leste a fiú minden mozdulatát. Az utolsó pillanatban, amikor a bal kezét is maga után húzta, egy apró villanás vonta magára figyelmét.

- Állj!

Ő is átlépett a falon, és ismét mindketten kívül álltak a lassan lebukni készülő hold fényében. Harry csodálkozva várta a túloldalon. Nem vett észre semmit.

- Mutasd a kezéd!

Harry értetlenül emelte a kezét a férfi elé, és rámeredt. Ujján a vékony, rúnákkal vésett ezüst karika ragyogott a holdfényben. Piton arcán megfeszíthetetlen érzelmek áradata viharzott át.

- Mióta van nálad? - kérdezte ingerülten a fiútól, aki semmit nem értett az egészből. Harry mindenképpen tervezte, hogy számon akarta kérni a férfitől, hogy mi módon került hozzá a gyűrű, de egyáltalán nem így tervezte. Kissé elbizonytalanodott.

- Mardekár medálja mellett találtam a maga lakosztályában. Azóta meg akartam kérdezni, hogyan került magához.

- Hogy érted ezt, Potter? - Piton hangjában fenyegetés bujkált.

Harry kezdte kihozni a sodrából a férfi viselkedése.

- Mit keres magánál apám gyűrűje?

Arra, ami ezután történt egyáltalán nem számított. Piton keserűen felnevetett. Sőt, ez a nevetés valahogy nagyon is fájdalmasan csengett.

- Miből jutottál erre a briliáns következtetésre?

- A párját az édesanyám hagyatéka között találtam meg, néhány fénykép és a pálcája mellett. Hermione kutatni kezdett, és megállapította, hogy ez egy mátkagyűrű, amit házasságkötéskor ad egymásnak az ifjú pár. Ráadásul riasztóként is működik, és jelzi az életveszélyt. Csak az apám adhatta neki! - vágta Harry a férfi képébe indulattal.

- Ebben én nem lennék annyira biztos - Piton hangja sejtelmesen szólt, ám Harry meg sem hallotta a célzást.

- Árulja el, hogy került magához! Maga gyűlölte az apámat. Tudnom kell mi történt!

- Ezt az ékszer apád soha nem viselte - jelentette ki a bájtálmester ellentmondást nem tűrő hangon. - Legyen elég ennyi!

- Nem hiszek magának!

- Ez a Prince-család kriptája. Szerinted miért engedett át a védelem? - szegezte neki a kérdést Piton.

- A gyűrű tette volna? - Harry habozva az erőtér felé nyúlt, és belemerítette a gyűrűs kezét. Az ékszer ezüstös fénnel féltreugrott.

- A vérvonal varázslatokon a beházasodott, nem vérszerinti családtagok, csak a családban öröklődő mátkagyűrűkkel léphetnek át. Ha jobban megnézted volna, a nagyanyám kezén is láttál volna egy hasonlót.

- De hogyan került a párja Lily Potterhez? - firtatta tovább Harry, ami a legjobban érdekelte.

- Bizonyára kapta valakitől, aki meg akarta védeni az életét. - Piton arca ismét teljesen kiismerhetetlen volt. Úgy tűnt, lezártak tekinti a témát.

Harry gondolataiba mélyedve gyalogolt mellette a birtok határa felé.

Erre még vissza fognak térni - döntötte le. Nem hagyhatja ennyiben. Nem akarta elhinni, amire minden egyértelműen utalt. Megállt, és a férfi felé fordult.

- Ha önt illeti, akkor inkább visszaadom. - Levette és a tenyerén tartva Piton felé nyújtotta a kis ezüst karikát. A varázsló nem nyúlt érte, csak nézte, ahogy szikrázik a holdfényben.

- Maradjon nálad. Eddig jó szolgálatot tett, és végül is megígérted, hogy még visszatérsz ide.

Harry érezte, hogy valahol sántít ez a magyarázat, de nem köthetett bele, hiszen első hallásra teljesen logikusnak tűnt.

- A gyűrű párja hol van most? - kérdezte teljesen váratlanul a férfi.

A fiú meglepetten pillantott fel rá.

- Ginny viseli.

Piton nem válaszolt. Megfordult, és földre szegezett pillantással szótlánul ment tovább Harry előtt.

Az első napsugarak már vörösre festették az ég alját.